

I Rigsadvokatens Meddelelse nr. 3/2003, pkt. 6, er der fastsat retningslinier for anklagemyndighedens behandling af sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen, hvor der opstår spørgsmål om rettighedsfrakendelse. Det fremgår af meddelelsens pkt. 3, at Det Veterinære Sundhedsråd bør inddrages i sager om overtrædelse af dyreværnsloven, hvor overtrædelsen antages at kunne udgøre grovere uforsvarlig behandling eller mishandling af dyr, idet der i disse tilfælde kan blive tale om rettighedsfrakendelse.

Efter reglerne i Fødevarestyrelsens bekendtgørelse nr. 120 af 28. februar 2005 om forelæggelse af veterinærfaglige spørgsmål for Det Veterinære Sundhedsråd og Fødevarestyrelsen, der trådte i kraft den 1. maj 2005, forelægges konkrete veterinærfaglige spørgsmål – herunder om grovheden af den overløst, som dyr har været udsat for – som udgangspunkt for Fødevarestyrelsen. Fødevarestyrelsen kan forelægge spørgsmålene for Det Veterinære Sundhedsråd, bl.a. hvis styrelsen ikke mener at have den fornødne ekspertise, eller hvis styrelsen vurderer spørgsmålene som værende af principiel karakter. Rådet afgiver herefter udtalelse om konkrete veterinærfaglige spørgsmål til den begærende part i sagen. I straffesager af principiel karakter kan sagen forelægges direkte for Det Veterinære Sundhedsråd.

For så vidt angår den tidsmæssige udstrækning af en rettighedsfrakendelse kan en sådan idømmes for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum, jf. dyreværnslovens § 29, stk. 1, 1. pkt. Fastsættes et tidsrum, er dette i praksis som oftest 2, 3 eller 5 år.

Efter § 29, stk. 2, kan der ske generhvervelse af retten til at beskæftige sig med dyr, når der foreligger ganske særlige omstændigheder. Hvis retten til at beskæftige sig med dyr er frakendt for længere tid end to år, kan spørgsmålet om generhvervelse tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Hvis der tidligere er sket frakendelse i medfør af dyreværnslovens § 29, stk. 1, skal der dog være forløbet mindst 5 år før spørgsmålet om generhvervelse kan indbringes for retten, og praksis i disse sager er meget restriktiv.

En frakendelse efter § 29 tager ikke direkte sigte på en transportør/vognmand, der udfører transport af dyr, idet dyretransport kan drives som erhverv uden at virksomhedens ejer(e) eller ledelse kan siges at beskæftige sig personligt med dyrene, idet transporten – og dermed den personlige kontakt til dyr – ofte udføres af ansatte chauffører. Det er således ikke klart, om en frakendelse alene efter § 29 i alle tilfælde forhindrer en transportør i at drive virksomhed med dyretransport.

4.1.2. Rettighedsfrakendelse efter straffelovens § 79

Ud over dyreværnslovens mulighed for frakendelse findes der også mulighed for at frakende transportører og chauffører/ledsagere retten til at transportere dyr i medfør af den generelle bestemmelse om rettighedsfrakendelse i straffelovens § 79.

Det følger af straffelovens § 79, stk. 1, at den, som udøver en virksomhed, hvortil der kræves særlig offentlig autorisation eller godkendelse, ved dom for strafbart forhold kan frakendes retten til fortsat at udøve den pågældende virksomhed eller til at udøve den under visse former, såfremt det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Transport af dyr kræver en *autorisation* i medfør af transportforordningens artikel 10 og 11, jf. ovenfor under pkt. 2.2.

Det følger endvidere af transportforordningens artikel 6, stk. 5 og 7, at chauffører og ledsagere på vejkretojer, som transporterer heste eller kvæg, får, geder, svin eller fjerkræ i en afstand af over 65 km, skal være i besiddelse af et *kompetencebevis*, jf. ovenfor under pkt. 2.2. Transportforordningen suppleres på dette punkt af § 7 i uddannelsesbekendtgørelsen.

Frakendelse af retten til at transportere dyr kan derfor ske ved at frakende transportører deres autorisation til at udføre transport af dyr efter reglerne i straffelovens § 79, stk. 1, jf. principperne i transportforordningens artikel 10-11 og artikel 26 og – for så vidt angår chauffører og ledsagere – ved at inddrage (frakende) dem deres kompetencebevis efter reglerne i straffelovens § 79, stk. 1.

Det er som anført en forudsætning for frakendelse efter straffelovens § 79, at det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Rettighedsfrakendelse kan efter straffelovens § 79 idømmes på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre, jf. straffelovens § 79, stk. 3, 1. pkt.

En frakendelse, der alene sker efter straffelovens bestemmelser, vil typisk vedrøre en professionel transportør/chauffør, der ikke ud over transport beskæftiger sig med dyr. Såfremt den pågældende også erhvervsmæssigt – eksempelvis som besætningsejer – beskæftiger sig med dyr, kan der ske rettighedsfrakendelse både af retten til at udføre transport, jf. straffelovens § 79, og af retten til at beskæftige sig med dyr, jf. dyreværnslovens § 29.

Administrativ tilbagekaldelse af autorisationer og kompetencebeviser – og sammenhængen mellem disse regler og reglerne om rettighedsfrakendelse ved dom – er omtalt ovenfor under pkt. 2.5.